

نویسنده: پاول بولی (Paul Buhle).

منبع و تاریخ نشر: مانتلی ریویو «2024-01-01».

برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

فلسطین ، آه ، فلسطین

Palestine , Oh , Palestine

تظاهرات فلسطین بخاطر کهآتش بس صورت نه گرفت در میدان فولی،
وال استریت، شهر نیویورک، نیویورک (9 دسامبر 2023)

سطری چند درمورد نویسنده: پاول بوهل از سال 1970 در مانتلی ریویو
مشارکت داشته است. آخرین رمان گرافیکی او *The Bund: A Graphic*
History of Jewish Labor Resistance نام دارد. لیندا دیتما ر، ردیابی
وطن: اسرائیل، فلسطین و ادعای تعلق (نورثامپتون، ماساچوست: انتشارات
شاخه زیتون، 2023)، 240 صفحه، 20 دلار.

به نظرمی رسد به روزرسانی‌های خبری از خاورمیانه تقریباً هر روز به تراژدی‌های
فلسطینیان در کرانه باختری - ونه تنها در کرانه باختری - دامن می‌زند. بلکه بحران غزه
تنها فاجعه جاری را به نمایش گذاشته است و نشان می‌دهد که یک جناح پیشرو در دولت
اسرائیل تا چه حد می‌خواهد فلسطینی‌ها را اخراج کند یا از این طریق خلع ید کند، و شاید
رهبران ایالات متحده چقدر مشتاق هستند که برخی از اخراج‌های دسته‌جمعی فلسطینیان را
تحت پوشش "تسهیل کنند". جابجایی بشر دوستانه «قرار دهد».

خوانندگان ما نتلی ریویو کمتر از همه به یادآوری نیاز دارند که چگونه دولت کنونی اسرائیل چشم انداز تاریخی «تجدید نظر طلبان» را تکمیل می کند: الحاق کرانه باختری به این یا آن صورت. اعتراضات چشمگیر در خیابان های اسرائیل - که اصلاً به اشغال ربطی ندارد - بعید به نظر می رسد که این حرکت را متوقف کند. با این حال، تاریخ علمی می تواند چیزهای ارزشمندی را بگوید. تاریخ، که شخصاً و عمیقاً تجربه شده باشد، می تواند بیشتر بگوید. کتاب جدید **لیندا دیتمار**، ردیابی میهن ها، نوشته ای درخشان و غم انگیز در مورد سرنوشت فلسطین، صفحه به صفحه است، اما همچنین به پیش فرض هایی نگاه می کند که حتی صهیونیست های خوش نیت را به شریکی در این طرح بزرگ، سلب مالکیت حتی گاهی ناآگاه، تبدیل کرده است.

دیتمار خودش منحصر به فرد است. او به هیچ وجه تنها پیشگام سابق دولت یهود نیست که در مفروضاتی که از کودکی مطرح کرده بود تجدید نظر کرده است، اما مطمئناً در میان دقیق ترین ناظران جزئیات است. در سال 1938 در طول مکث کوتاه والدینش به دنیا آمد.

او از زندگی در اسرائیل پیش از تشکیل دولت به عنوان بخشی از پروژه چند نسلی صهیونیستی، دوران کودکی خود را در محاصره وقایع و همچنین پیامدهای «جنگ برای استقلال» و همراهی نکهبه «نقبه» گذراند.

در یک کلام، او آنجا بود. او با استفاده از نثر توصیفی شگفت انگیز، اجمالی اجمالی از خود در خانواده ای از ایده آل ها (هرچند این ایده آل ها در نگاه گذشته به نظر او ناقص به نظر می رسد)، سوسیالیست ها و تقریباً سوسیالیست هایی که بیش از همه به دنبال زندگی جدیدی برای جمعیت یهودی اروپا هستند را ارائه می کند. او که به اندازه کافی بزرگ بود که حس وحشت را در درگیری مسلحانه تجربه کند، با اجماع یهودیان از هرگونه فکری مبنی بر اینکه کارزار نظامی علیه مقاومت فلسطین ممکن است یک کمپین تروریستی علیه غیر نظامیان نیز باشد، «پناه» گرفت. او از طریق چشم درونی حافظه، فلسطینیان غیر نظامی - مردان، زنان و کودکان مسن رانده شده از خانه ها و جامعه را که جایی برای رفتن ندارند و راهی برای بازیابی چیزی از زندگی از دست داده اند، در نظر می گیرد.

چرا اجداد خود او که در آغاز قرن بیستم از شرایط خطرناک اروپای شرقی گریختند، آینده ای را در اسرائیل به جای ایالات متحده انتخاب کردند، که اکثراً انتخاب جمعیت تحت فشار یهودیان اروپای شرقی بود؟ وعده کتاب مقدس در مورد خدا بسیار مهم بود، اما حتی برای ملحدان، «بازگشت» پاسخی به احساس «عدم تعلق» که در میان مهاجران به ایالات متحده (در میان جاهای دیگر) برای نسل ها باقی مانده بود، ارائه کرد. سهولت نسبی روند استعمار، هر چه دشواری ها با شد، قطعاً نیز به حساب می آید. می توانم مصاحبه خود را با یک سردبیر سابق روزنامه بیدیش در سال 1982 در ساحل میامی در زمینه وحشت او از حمله اسرائیل به لبنان به یاد بیاورم. در طول دهه «1920»، زمانی که او به عنوان سردبیر روزنامه کارگر-صهیونیست *Undzher Tseit* فعالیت می کرد، زمین های عربی

به صورت قانونی خریداری می شد و فروش آن به دقت ثبت می شد. به نظر می رسد هیچ کس چندان به این فکر نمی کرد که با ناپدید شدن زمین های زیر دست کشاورزان عرب چه اتفاقی افتاد.

سختی فردی بسیاری از فلسطینیان نسبت به یهودیان تحت فشار، در آن زمان و بعد، به نظر می رسد که در تاریخ گم شده است. آنچه که حافظه جمعی اسرائیل از سالهای پیش از دولت حفظ می کند، عمدتاً خصومت کسانی است که ممکن است شخصاً خلع ید شده باشند. به همین ترتیب، می توانم از سفرنامه ای که یک استاد ادبی **بیدیش** معروف به **یواش**، سفرنامه ای از اعراب را به عنوان بخشی از منظره فیزیکی، به سختی واقعی، به یاد بیاورم، گویی سرزمین در انتظار «پیر شدن» با بازگشت یهودیان است. نقش قدرت های بزرگ در تقسیم مجدد منطقه پس از جنگ جهانی اول، منافع رقابتی فرانسه و انگلیس، ترسیم مجدد مرزهای موجود، و فروپاشی مداوم امپراتوری عثمانی - به نظر می رسد هیچ کدام از اینها هیچ نقشی در روایت یهودیان نداشته باشد. آزار و شکنجه توسط جمعیت عمدتاً فقیر موجود.

دیتما ر با «جستجوی آثار نکه» در سفرهای خود در اسرائیل در پایان قرن بیستم، «شروع به دیدن تاریخ خود به شیوه های جدید کرد» (117). این جمله می تواند فصل هایی را که به قدری زیبا نوشته شده اند، خلاصه کند که شایسته نیست صرفاً خلاصه شوند. او با یک دوست آمریکایی آمریکایی به روستاهایی سفر می کند که در آن بزرگ شده است و آیین ها، بازی ها، نمایشنامه ها، موسیقی و شعرهای صهیونیستی را توصیف می کند که زندگی خود و والدینش را که هر دو مترقی پرشور بودند، در مبارزه با ساکنان آن به طرز شگفت انگیزی قهرمانانه جلوه می دهد. دشمنان بنابراین، او و سایر جوانان در گرمای صحرا راهپیمایی کردند تا نبردهای بزرگ و غالباً افسانه ای یهودیان دو هزار سال قبل را دوباره تصور کنند: «یهوده در خون و آتش افتاد/ یهودیه در خون و آتش برمی خیزد!» (124).

دیتما مانند دیگرانی که دهه ها بعد به بحث های پر جنب و جوش اسرائیل درباره رویدادهای نکه کشیده شده بودند، در نیروهای دفاعی اسرائیل (IDF)، ارتش اشغالگر خدمت کرده بود. او بخشی از یک حافظه جمعی است، حتی اگر دیر رسیده باشد. همان سایت دیر یا سین، جایی که غیرنظامیان فلسطینی به عنوان هشدار برای فرار دیگران سلاخی می شدند، او را در حال تفکر در مورد یک مکان ناموجود یافت. حتی نزدیکان مهربان او نمی توانستند این تصور را بپذیرند که ایده آلیست های پالماچ، یک سازمان نظامی ماقبل دولتی که ناسیونالیسم وحشیانه رویونیست ها را تحقیر می کردند، بعداً خودشان را در خشونت گسترده تری که علیه هر کسی که واقعاً در برابر دستورات اخراج مقاومت می کرد، سهیم شدند. وارث یک تاریخ بی رحمانه، ارتش اسرائیل نتوانست و هنوز هم نمی تواند از میراث خشونت آمیز خود که از کرانه باختری و جولان تا غزه امتداد دارد بگریزد، که اکنون به وضوح از طریق کشتار غیرنظامیان فلسطینی با فناوری پیشرفته و حمایت فعال از تهاجم شهرک نشینان به کشور بازگردانده شده است. در کرانه باختری علاوه بر این، اعراب تنها بیگانگان نبودند. دوران کودکی او تجارب به

طرز دردناکی در شکاف بین یهودیان هم سن او آشکار می شود. کودکانی که دارای میراث اروپایی بودند، مانند او، می توانستند تکالیف مدرسه و بازی های خود را با جوانان یهودی خاورمیانه به اشتراک بگذارند - اما نه در حدی که قرار ملاقات بگذارند، و قطعاً نه از دواج با دیگری (یهودی). جوان های تیره تر، که نشانه های پیشینه ای محروم، تحصیل کرده و شرم والدینی با شغل بد و مسکن ضعیف رادر خود داشتند، روزی به مدافعان معتمد خود روی می آورند: وحشیانه ترین نژادپرست ترین سیاستمداران اسرائیل.

دیتمار طی سال ها دیدار مجدد با همراه عکاسش به اسرائیل که در دهه 1960 آن را رها کرد، از سایت های بیش از چهل روستا دیدن کرد و ردپایی از زندگی اجتماعی فلسطینی هایی که زمانی ثروتمند بودند را جستجو کرد. پیش از آن، اقلیتی از یهودیان، به ویژه اما نه تنها یهودیان سوسیالیستی، در واقع از این فرصت برای ملاقات با همسایگان خود استفاده کرده بودند، از جمله با برخی از آنها که به نحوی توانسته بودند پس از آن ادامه دهند. اغلب، همان طور که او مشاهده کرد، صحنه های این گفتگوها با گسترش مدرن ریشه کن شده است. این گذشته واقعی از بین رفته است زیرا گذشته اسطوره ای به طور پیوسته در جای خود قرار می گیرد. حتی جنگل کاری دولتی در برخی از روستاهای فلسطینی سابق هدف مشخصی داشت: دور نگه داشتن ساکنان سابق از احتمال، رویای بازگشت.

دیتمار عزادار است که آرزوی پدر و مادرش برای همزیستی مسالمت آمیز تنها می تواند محکوم به شکست باشد. تعداد انگشت شماری از شخصیت های برجسته یهودی، از جمله **خاخام جودا لئون مگنس** و **مارتین بوبر**، در جزوه ای در سال 1947 هشدار دادند که حامیان صهیونیسم نباید از همسایگان عرب خود جدا باشند. حتی برای والدینش شجاعت لازم بود که به بریت شالوم (بیمان صلح) تعلق داشته باشند، که برای همکاری منطقه ای و یک کشور دو ملیتی بحث می کرد. افسوس برای صلح، در حالی که فلسطینی ها سنگینی سلب مالکیت خود را پردازش می کردند، یهودیان بیشتری وارد شدند. حتی چپ گرایان یهودی که پرچم های قرمز خود را به اهتزاز در می آوردند و وفاداران سرود «بین المللی» را می خواندند، با این وجود، «کار عبری» انحصاری را تأیید کردند. اتحادیه ها و تعاونی های تازه تأسیس، اعراب را از بازار کار کنار گذاشتند تا به این آرزوها برسند. دیتمار این را به صراحت نمی گوید، اما کمونیست های اسرائیلی و حزب کوچک مارکسیست، میام، برای ایجاد یک مبارزه مشترک اعراب و یهودیان علیه دشمنان طبقاتی مشترک خود، تلاش ناموفقی کردند.

دیتمار می گوید که «نکبه ای که به کیشینف [محل قتل عام اوایل قرن بیستم در بسارابیا (مولداوی کنونی)] و آشویتس و دورتر از آن بر می گردد، همچنین پیش آگاه ویرانی هایی است که اکنون در سرزمین های اشغالی و غزه می بینیم. با آینده ای که هنوز مشخص نشده است» (233). به این معنا که شهرک نشینان، همراه با پیمانکاران ساختمانی آینده و سازندگان مؤسسه، به دنبال ریشه کن کردن هر گونه خاطره فیزیکی از زندگی و فرهنگ فلسطینی هستند که در هر جایی که فتح می کنند، باقی مانده است.

بالین حال، تخریب اغلب ناقص است. هنوز هم می توان ردپایی از زندگی قدیمی پیدا کرد. آموزگاران بسیا ری از نقاط جهان تورهایی را در مکان های فلسطینی پیشین هدایت می کنند - البته فقط به مکان های مجاز تا زمانی که توسط دولت اسرائیل اجازه داده می شوند - و به دنبال توضیح اهمیت آنها برای بازدید کنندگان هستند.

همه اینها امید می دهد. در شواهد یک زندگی که ریشه کن شده است، نشانه هایی «مدام ظاهر می شوند، ناخواسته، همه آنها سر نخ هستند فراتر از آنچه آنها می گویند، کی، کجا و چرا گفتن است. همه آنها رون هستند، نشانه هایی به زبان هایی که اگر بخواهیم گوش کنیم، بشنویم و گر دهم بیا بییم، هنوز باید یاد بگیریم. (233) «زمانی که ما بن بستنی را که تنها به ناامیدی منتهی می شود رد می کنیم، ممکن است تاریخ هنوز امیدوار باشد. 2024، جلد 75، شماره 08 (ژانویه 2024).

لیندا دیتمار که بود: لیندا دیتمار (1939-1960) در اسرائیل بزرگ شد و در آنجا به ارتش فراخوانده شد و در دانشگاه عبری تحصیل کرد. از سال 1961 در ایالات متحده، او در کتابخانه عمومی مشهور نیویورک کار می کرد و قبل از نقل مکان به دانشگاه استنفورد در کالج شهر تحصیل کرد و در آنجا مدرک کارشناسی، کارشناسی ارشد و دکتری خود را گرفت. در ادبیات انگلیسی اکنون پروفیسور Emerita در دانشگاه ماساچوست - بوستون، چهل سال به تدریس ادبیات و فیلم پرداخت. دیتمار دو کمک هزینه فولبرایت به هند داشت (یکی به عنوان کرسی ممتاز) و در دانشگاه تل آویو و دانشگاه پاریس تدریس کرد. در UMB به او جایزه رئیس جمهور برای تعالی در تدریس اعطا شد. نوشته های آکادمیک او شامل کتاب هایی از هانوی تا هالیوود است. جنگ ویتنام در فیلم آمریکایی و صداهای چنگانه در نقد فیلم فمینیستی و همچنین بسیاری از فصل ها و مقالات کتاب. این همچنین شامل خدمات گسترده برای انجمن مطالعات سینما (جایی که او ریاست کمیته برنامه و گروه ویژه نژاد را بر عهده داشت) و سالها خدمت به عنوان ویراستار مقاله در هیئت تحریریه مجله *Radical Teacher* می باشد. کتاب خاطرات او با عنوان «ردیابی میهن ها: خاطرات شکل گیری اسرائیل» به درگیری اسرائیل/فلسطین مربوط می شود. این اثر جدید دو بورسیه نویسنده گی (در VSC و WISC) را برای او به ارمغان آورد و چندین گزیده منتشر شد.

----- **با تقدیم احترامات «2024-02-25»**

